

အိပ်

စုံထောက်မိန့်ဘန်းနှင့်
ဆုစုံအိပ်၊ ဆလွတ်ထိုးသမားနှင့်
စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ

ဝန်ကြီးရုံး၊ ဝန်ကြီးရုံး၊ ဝန်ကြီးရုံး

"ပုစ္ဆာရှိရင်...

အဖြေရှိမှာ ပေါ့

မဟုတ်လား...။

မပူပါနဲ့ လေ..."

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပေါ်ထပ် ကျွန်ုပ်၏ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ အေးဆေးစွာ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ကို စိတ်ပါလက်ပါရေးနေစဉ် အောက်ထပ်ပွဲရုံမှ အလုပ်သမား တစ်ယောက်တက် လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဧည့်သည် တစ် ဦး ရောက်နေသည် ဟု အကြောင်းကြား လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဧည့်သည် ရောက်သည့် သတင်းကြောင့် စာအရေးကို ဖြတ်ကာ အောက်ထပ်ရှိ ကျွန်ုပ်ဖခင် ပွဲရုံ ခန်းမကြီးသို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ ဧည့်သည် များ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော သူငယ်ချင်း စိုးမြင့်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည် ။

စိုးမြင့်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းများ ထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ပြီး သူသည် ဆယ်တန်းအောင်သော နှစ်မှာ ပင်စီးပွားရေးအခြေအနေအရ ဘွဲ့ရသည် အထိ တက္ကသိုလ် မတက်တော့ဘဲ အလုပ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်သည် ။ ကျောင်းမှ ထွက်ကာ နောက်ဆုံး သစ်တောဝန်ထောက်ကလေးရာထူးဖြင့် နယ်ကို ရောက်သွားခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် ပင် သူနှင့် ကျွန်ုပ် မဆုံမိသည် မှာ လေးနှစ်ကျော်ကျော် လောက်ပင် ရှိပြီဖြစ်ပြီး ယခုမှ ပြန်ဆုံ ရခြင်းဖြစ်သည် ။

"ဟေ့ ... စိုးမြင့် ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေလိုက်တာ အခုမှ ပဲ ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာတာလဲ၊ ဂဲ ... လာ ..."

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားပြီး စကားပြောရအောင်ကွာ"

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘယ်လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်ရာ သူက လှိုက်လှဲစွာ လက်ကိုဆွဲနှုတ်ဆက် ပြီး ပြီးပြသည်။ နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ လမ်းဝထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လာခဲ့ကြသည်။

"အကြောင်းထူးရှိလား စိုးမြင့်"

"ရှိတယ်ကွ၊ မင်းကို တိုင်ပင်ချင်တာရော၊ အသိပေးချင်တာရောပေါ့ကွာ၊ ဆိုင်ကျမှ ပြောတာပေါ့"

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်၍ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်အစုံကို မှာ လိုက်ပြီး ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်က ကိတ်မုန့်တစ်ခုကို စားရင်းစကားစလိုက်၏။

"ကဲ ဆိုစမ်းပါအုံး၊ ဘယ်လိုအကြောင်းထူးလဲ"

"ပြောရမှာ က ဇာတ်လမ်းပဲကွ၊ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပေါ့ကွာ၊ အတော့်ကို ထူးဆန်းနေလို့ မင်းကို လာ တိုင်ပင်တာ"

"ဟား ဇာတ်လမ်းဆိုရင် ငါနဲ့ ကိုက်တာပေါ့ကွ၊ ငါက စာရေးနေပြီဆိုတော့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ် လောက်တာပေါ့"

"ဖြစ်ရုံ ဘယ်ကမလဲကွာ၊ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ဆန်းကြောင့် ငါ အခုအလုပ်က ထွက်မလို့ တောင် စဉ်းစားနေတာကွ"

"ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

ကျွန်ုပ်မှာ ပထမ နောက်သလို ပြောင်သလို ပြောနေသော်လည်း စိုးမြင့်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် အလုပ် ထွက်ရန် အခြေအနေရှိသော အဖြစ်အပျက်ကို ပြောလိုက်သောအခါ အံ့သြသွားရသည်။

နောက်တော့ အဖြစ်အပျက်ကို စိုးမြင့်အား မေးမြန်းရသည်။ ။

စိုးမြင့်ပြောပြသော သူ ကြုံနေရသည့် အဖြစ်အပျက်ဆန်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

သစ်တောဌာနသို့ အလုပ်ဝင်ခါစ သစ်တောဝန်ထောက်ကလေး ဦးစိုးမြင့်သည် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှ မြို့ ငယ်ကလေးတစ်မြို့တွင် အလုပ်ကျခဲ့သည်။ ။ ထိုမြို့ကလေးမှာ လေးနှစ်နီးပါး နေခဲ့ရပြီးသောအခါ တောင်ငူမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင်ရပြန်သည်။ ။

တောင်ငူကို ပြောင်းရတော့... စိုးမြင့် ပျော်သည်။ ။ မိဘများ ရှိရာ ရန်ကုန်နှင့် အသွားအလာ ကောင်းမွန် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ကြာကြာမပျော်နိုင်ပါ။ ညပင် မအိပ်ရဲအောင် ဒုက္ခတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရလေသည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူ နေရသော အိမ်ကြီးက သရဲခြောက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

တောင်ငူမြို့နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်း သစ်တောဌာနမှ အလုပ်သမားများ နေသော သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဝင်း ကြီးအတွင်းမှ ဗိုလ်တဲဆန်ဆန် ခေတ်မီမီ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှိသည်။ ။

ထိုအိမ်ကြီး၏ မူလဘူတပိုင်ရှင်များမှာ ဂျူးလူမျိုးများ ဖြစ်သည် ဟု

ဆိုကြ၏။

ထိုဂျူးမိသားစုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပြီး အိမ်ကြီးကို စိတ်ကြိုက် လူသူဝေးဝေးမှာ လာရောက် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။

ထိုအိမ်ကြီး ဆောက်လုပ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ထိုဂျူးမိသားစုမှ စီးပွားပျက်တော့သည် ။ သစ် အရောင်းအဝယ်လုပ်ရာမှာ အကြီးအကျယ် ရှုံးပြီး ရှိသမျှ ရွှေငွေများ ကုန်စင်သည် အထိ ဆင်းရဲသွားကြသည် ။

နောက်ဆုံး၌ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ မိမိကိုယ်မိမိ လုပ်ကြံကာ လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာသွားလေတော့သည် ။

သူနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ဇနီးသည် မှာ လည်း စိတ်ဝေဒနာနှင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရပြန်သည် ။

သူတို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသောသားမှာ မိဘများ မရှိသည့် နောက်ပိုင်း မနေလိုတော့၍ စိတ်လေလွင့်ကာ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည် ။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ကြီးကို နှစ်အတန်ကြာအောင် တံခါးပိတ်ထားပြီး၊ ဗြိတိသျှအစိုးရ သစ်ထုတ် လုပ်ရေးအဖွဲ့က ထိုနေရာတွင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး၏ အကြီးကဲ သစ်တောဝန်ထောက်ကို ထိုအိမ်မှာ နေရာချထား ပေးခဲ့လေသည် ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ သူရဲခြောက်သည် ဆိုသော ထိုအိမ်ကြီးကို "သရဲစံအိမ်"ဟူ၍ ဂုဏ်သတင်းသည် ဟိုလေး တကျော်ကျော် ကျယ်ပြန့် လာလေတော့သည် ။

ပထမဆုံး ရောက်လာသော သစ်တောဝန်ထောက်သည် ထိုအိမ်ကြီးမှာ ပင် သေဆုံးခဲ့ရလေသည် ။

သေဆုံးပုံကလည်း လည်ပင်းတွင် လက်သည်းရာကြီးများ ထင်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး အင်္ကျီလုံချည်များ စုတ်ပြုလျက်၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် မရှုမလှ ညကြီးမင်းကြီး သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် အိမ်ကြီးမှာ သရဲရှိနေသည် မှာ သေချာသည်။ ။ ဂျူးလင်မယားသည် မကျွတ်မလွတ်ဘဲ အိမ်ကြီးကို စွဲလန်းလျက် သရဲတစ္ဆေဖြစ်နေကြသည်။ ။ သူတို့ အိမ်ပေါ်မှာ လာနေထိုင်သော ဝန်ထောက်ကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်လိုက်သည် ဟု သတင်းများက ပိုမိုကြီးကျယ် လာလေသည်။ ။

နောက်ရောက်လာသော သစ်တောဝန်ထောက်သည် လည်း ခြောက်လခန့်သာ နေနိုင်ပြီး မိုးတွေရွာသော ညတစ်ညမှာ ပထမဝန်ထောက်ကဲ့သို့ပင် အင်္ကျီလုံချည်များ စုတ်ပြုလျက် မျက်လုံးပြူးလျက်၊ လည်ပင်းမှာ လည်း လက်သည်းရာကြီးများ ထင်လျက် သေဆုံးပြန်လေသည်။ ။

တတိယရောက်လာသော သစ်တောဝန်ထောက်မှာ စိုးမြင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

စိုးမြင့်သည် ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်ပီပီ သရဲတစ္ဆေကို ယုံကြည်သူ မဟုတ်ပေ။

"ကျုပ်ကတော့ သရဲတစ္ဆေကို ယုံတာ မဟုတ်ဘူး။ ။ ဒီလို သစ်တောဝန်ထောက်တွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေဆုံးရတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ အဖြေရအောင် ရှာရမယ်"

"ကျွန်တော်တို့ က စိုးရိမ်လို့ သတိပေးပါရစေ ဝန်ထောက်မင်း၊ ဝန်ထောက်မင်းက တစ်ယောက်တည်း သမားဆိုတော့ အဖော်အဖြစ် တပည့်တပန်း နှစ်ယောက်သုံးယောက်တော့ ခေါ်ထားသင့်တယ်"

တောခေါင်းကြီး ဦးချစ်ရွှေပေးသော အကြံကိုတော့
ဝန်ထောက်ဦးစိုးမြင့်က လက်ခံသည်။ ။

ထမင်းချက်ပြုတ်ရန်နှင့် အိမ်စောင့် အဖော် ဦးစံဖော်ဆိုသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော် အဖိုးကြီး တစ်ယောက်နှင့် မောင်ခင်မြင့်ဆိုသည့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ စာရေးလေးတစ်ယောက်ကို အတူနေရန် ရွေးချယ်ခေါ်ထားခဲ့သည်။ ။

ဦးစိုးမြင့် ထိုအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည် မှာ သုံးလတိုင်တိုင်ရှိသော်လည်း ဘာမျှထူးခြားမှု မရှိပေ။ သရဲလည်း တစ်ကြိမ်မျှ အခြောက်မခံရပေ။ ။

သူသည် ညတိုင်းပင် ညည့်နက်သည့် အထိ အလုပ်လုပ်သည်။ ။ သို့မဟုတ် စာဖတ်သည်။ ။

ဦးစံဖော်နှင့် မောင်ခင်မြင့် အိပ်သွားသော်လည်း သူ မအိပ်ပေ။

နေ့တိုင်းပင် သူ နောက်ဆုံး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ။

ဘာမျှ ထူးခြားမှုမရှိပေ။

လူပြောများ သော အိမ်ကြီးမှာ သရဲရှိသည် ဆိုစကားမှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဝင်မိသည်။ ။

သို့သော် သုံးလကျော် လာပြီး လေးလမြောက် မိုးများ အလွန်ရွာသွန်းသော ညတစ်ညတွင် မောင်ခင်မြင့် သည် အလုပ်စားပွဲ၌ ထိုင်နေသော ဦးစိုးမြင့်ထံသို့ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ရောက်လာသည်။ ။

"ဆရာ... ဆရာ... သ... သ... သရဲ... သရဲ"

"ဘယ်မလဲကွ... သရဲ... ဘယ်မလဲ"

အလွန်ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသော မောင်ခင်မြင့်ကို ဦးစိုးမြင့် ဆီးဟောက်လိုက်သည်။ ။

"ဟို... ဟို နောက်ဖေးခြံဝင်းထဲမှာ ပါ ဆရာ"

"မင်းတွေ့ခဲ့သလား...၊ ကဲ... ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့သလဲ ပြောစမ်းပါအုံး"

ဦးစိုးမြင့်က အေးဆေးသလောက် မောင်ခင်မြင့်မှာ အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်နေသည်။ ။

"ဒီလိုပါ ဆရာ... ကျွန်တော် တရေးနီးပြီး အလေးသွားချင်လို့ အိမ် နောက်ပိုင်း အပြင်အိမ်သာကို ထွက် အသွားမှာ ခြံဝင်းထဲက သစ်ညိုပင်ကြီးဘေးကနေပြီး မားမား၊ မားမားနဲ့ မဲမဲကြီး တစ်ကောင် ထွက် လာပြီး အိမ် ဘက်ကို လာနေတာတွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ပြီး ပြန်ဝင်ပြေးလာခဲ့တာပဲ ဆရာ"

"ဒါဆို မင်း အခုထိ အီးမပါရသေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ လာပါကွာ ငါ လိုက်စောင့်ပေးပါ့မယ်"

ဦးစိုးမြင့်က ယုံကြည်သူ မဟုတ်၍ ရယ်ကာမောကာ ပြောရင်း မောင်ခင်မြင့်ကို အိမ်သာသို့ လိုက်ပို့ လေသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်ခင်မြင့်သည် ဤအိမ်ကြီးမှာ သူ မနေဝံ့ တော့ကြောင်း အမျိုးမျိုး တောင်းပန် ပြောပြပြီး သူ့ပစ္စည်းများ ယူကာ ပြောင်းရွှေ့သွားလေတော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဦးစိုးမြင့်နှင့် ဦးစံဖော်တို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

မောင်ခင်မြင့် အိမ်ကြီးမှ ဆင်းသွားပြီး (၁၀) ရက်မြောက်သောည မိုးများ အလွန်ရွာနေစဉ် ဦးစိုးမြင့် သည် ထုံးစံအတိုင်း ရုံးအလုပ်များကို လု

ပ်ကိုင်ရင်း ညဉ့်နက်သည် အထိ မအိပ်ဘဲ ရှိလေသည်။ ။

"အား... မလေး... ဆရာရေ ... ကယ်ပါအုံး"

နောက်ဖေး ဦးစံဖော်နေသော အခန်းဆီမှ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော ဦးစံဖော်၏ အသံနက် ကြီးကို ကြားရ၍ ဦးစိုးမြင့်သည် ကပျာကယာ နောက်ဖေးခန်းသို့ ပြေးထွက်ခဲ့ရာ မဲမဲသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် မားမား၊ မားမားနှင့် အိမ်နောက်ဖေး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်၏။

ဦးစိုးမြင့်သည် ထိုပြတင်းပေါက်မှ လိုက်ကြည့်လိုက်သော်လည်း မိုးက မှောင်နေ၍ ဘာမျှ မတွေ့ရပေ။

ဦးစံဖော် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၍ မသင်္ကာသောကြောင့် မှန်အိမ်ကို ယူကာ ဦးစံဖော် အခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးစံဖော် သေဆုံးနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

သေဆုံးပုံမှာ လည်း ကြောက်စရာပင်။

ဦးစံဖော်သည် ကြောက်လန့်တကြား မျက်လုံးကြီးများ ပြူးနေပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးချင်းချင်းနီရဲ အောင် အစင်းရာကြီးများ ထင်ကာ အင်္ကျီမှာ လည်း စုတ်ပြနေ၏။ လည်ပင်းမှာ တော့ သွေးများ ပေကျံလျက် လက်သည်းရာကြီးများ ထင်ရှားစွာ တွေ့ရလေ၏။

ထိုအချင်းအရာကြောင့် သရဲမကြောက်သော ဦးစိုးမြင့်မှာ အလွန် ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။ ။

ဦးစိုးမြင့်က သူ ကြုံတွေ့ရပုံကို ထိုသို့ ပြောပြရင်း အဆုံးသတ်၌ မှတ်ချက်ချသလို ပြောလိုက်ပြန် သည် ...

"ဒီဖြစ်ရပ်ကို ထောက်ကြည့်ရင် သရဲဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက် ငါ့ရှေ့တင် သေသွားပြီဆိုတော့ ငါတုန်လှုပ်သွားတာ အမှန်ပဲ၊ အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်ထဲ နေဖို့ ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရအောင် ကြောက်သွားမိတယ်၊ ဦးစံဖော်ပြီးရင် ငါ့အလှည့်ပဲ မဟုတ်လား"

ကျွန်ုပ် ကိုယ်ချင်းစာပါသည် ။ ကျွန်ုပ်သူငယ်ချင်းကိုလည်း သက်တမ်းမပြည့်ဘဲ အသေမခံလိုပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စိုးမြင့်အတွက် စဉ်းစားလိုက်သောအခါ လောကနီတိစိန်ဘန်းဟု အမည်တွင် သော ဆရာလို၊ အစ်ကိုလို လေးစားသော အလွတ်စုံထောက် ကိုစိန်ဘန်းအား သတိရမိလေ၏။

"မင်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကူညီနိုင်မယ့်လူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ အဲ့ဒါ ငါ့ဆရာပဲ လောကနီတိ စိန်ဘန်းတဲ့ "

ကျွန်ုပ်က ကိုစိန်ဘန်းအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည် ။

"နာမည်က ကိုစိန်ဘန်းပါပဲ၊ အလွတ်စုံထောက်ပါ၊ ငွေရေးကြေးရေး အဓိက မထားဘူး၊ အမှန်တရား၊ သစ္စာတရား ဗြဟ္မစိုရ်တရားနဲ့ အညီ လူတစ်ဖက်သား အကူအညီပေးဖို့ အဓိကထားတယ်။ လောကနီတိ လက် လွှတ်ပြီး မနေဘူး၊ လောကနီတိကို အရေးထားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူကို လူတွေက အလွတ်စုံထောက်ပေမယ့် လောကနီတိစိန်ဘန်းလို့ ခေါ်ကြတာ၊ မင်းကံကောင်းရင်တော့ သူ ရောက်နေတာနဲ့ ကြုံမှာ ပဲ၊ ကဲ

...သွား ကြည့်ကြစို့"

"သူက ဘယ်မှာ နေလို့ လဲ စောထက်ရဲ့ "

"သူက မော်ကျွန်းမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတာ များ ပါတယ်၊ လာပါ လိုက်ခဲ့ပါ"

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ဆရာကိုစိန်ဘန်း ရန်ကုန်ရောက်လျှင် တည်းခိုလေ့ရှိ သော တာမွေ၊ အိုးစုထဲမှ ကိုကျောက်ခဲတို့ အိမ်သို့ သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်ရာ ကံအားလျော်စွာပင် ဆရာ ကိုစိန်ဘန်း ရောက်နေကြောင်း သိရ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာနှင့် တွေ့ကြရပြီး ဦးစိုးမြင့်က ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြသည့် အတိုင်းပင် ဆရာအား ဇာတ်ကြောင်းလှန်ပြန်ပြောပြပြီး အကူအညီ တောင်းလေသည် ။

ဆရာကိုစိန်ဘန်းသည် စိုးမြင့်ပြောနေစဉ် တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်မပြော၊ မမေးဘဲ စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်နေပြီး စိုးမြင့် စကားဆုံးမှ မေး လိုက်လေသည် ။

"အဲ့ဒီ သရဲဆိုတဲ့ အကောင်ကို မောင်စိုးမြင့် ကိုယ်တိုင်မြင်လိုက်တယ် ဆိုတော့ ဘယ်လိုသဏ္ဌာန်ဆိုတာ မှတ်မိလိုက်ရဲ့ လား"

"လူကတော့ လူလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူထက် အရပ်ပိုရှည်တယ်၊ ထူးခြားတာက လက်တန်ကြီးတွေ ရှည်တယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မှောင်ထဲမှာ သိပ်မသဲကွဲလိုက်ဘူး ဆရာ"

"ရပါတယ်လေ၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါတယ်၊ မှတ်ထားဟေ့... ပြဿနာ တကယ်ဖြစ်လာရင် အဲ့ဒီ ပြဿနာအပေါ်ကိုချည်း အာရုံစိုက်မထားရဘူး၊ အမှောင့် ပယောဂဆိုတဲ့ ဘေးပတ်ဝန်း အခြေအနေကိုလည်း

လေ့လာရတယ်။ ဒီပြဿနာအပေါ်မှာ အာရုံစိုက်လွန်းတော့ ဘေးမှာ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း၊ ဖြစ်နေမှန်း သတိ လက်လွှတ်ဖြစ်တတ်တယ်။"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

"အခုလည်း ဒီလိုပဲ၊ သရဲတစ္ဆေ၊ နာနာဘာဝဆိုတာ ရှိကောင်းရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလိုက သစ်တော ဝန်ထောက်တွေကိုမှ ရွေးပြီး နေလို့ မရ အောင် ခြောက်လှန့်သတ်ဖြတ်တဲ့ အစဉ်အဆက် သရဲကတော့ ထူးကဲ တာ ပေါ့၊ ဟဲ ... ဟဲ"

ဆရာကိုစိန်ဘန်းက သူ့ဘာသာပြောပြီး သဘောကျစွာရယ်လိုက်၏။

"ပုစ္ဆာရှိရင် အဖြေရှိရမှာ ပေါ့ မဟုတ်လား၊ မပူပါနဲ့ လေ ဒီပုစ္ဆာလည်း တစ်နေ့ အဖြေပေါ်မှာ ပါ၊ ကဲ ... မနက်ဖြန်ပဲ ခရီးစကြစို့ ဟုတ်လား မောင်စိုးမြင့်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ဤသို့ဖြင့်...

ဆရာကိုစိန်ဘန်းသည် စိုးမြင့်နှင့် အတူ တောင်ငူသို့ လိုက်သွားသည် မှာ သုံးလခန့် ကြာခဲ့လေသည် ။

တစ်နေ့ နေ့လယ် ကျွန်ုပ်အလုပ်စားပွဲထိုင်ရန် ပြင်စဉ်မှာ ပင် ဆရာ ကိုစိန်ဘန်း ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အားရဝမ်းသာနှင့် ဆရာကို ကြိုဆိုပြီး အလောတကြီး မေးမြန်းမိလေသည် ။

"ထိုင် ဆရာ... တောင်ငူက ပြန်ရောက်တာ ကြာပြီလား၊ စိုးမြင့်ကိစ္စ ကော ပြေလည်ရဲ့ လားဟင်"

ဆရာက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

"လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားကြစို့... မောင်စောထက်အတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်တော့ ရဦးမှာ ပေါ့လေ"

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုစိန်ဘန်း ထိုမျှပြောရုံနှင့် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသော သူ့အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ကို ကြားရတော့မည်ဟု သဘောပေါက်ကာ ဆရာနှင့် အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်ထိုင်လေသည်။ ။

ထိုအခါကျမှ ဆရာကိုစိန်ဘန်းတို့ တောင်ငူသို့ ရောက်သောနေ့မှာ ပင်၊ သစ်ခိုးထုတ်မှုတစ်ခုက စိုးမြင့်ထံ တက် လာလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် တစ်ညသာ အိပ်ပြီး ဆရာကိုစိန်ဘန်းအား "သရဲစံအိမ်" ဟု အမည်တွင် နေသော သူ့အိမ်တွင် ထားခဲ့ကာ ပျဉ်းမနားအရေးပိုင်ထံ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းရန် သွားရလေသည်။ ။

မသွား၍ လည်း မဖြစ်ပေ၊ သူ ပြန်မရောက်ခင်ကပင် သူ့ကို အရေးပိုင်က ခေါ်ထားသောစာ ရောက်နေနှင့် လေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"ဆရာ ကျွန်တော်တော့ ပျဉ်းမနားကို နှစ်ညအိပ်လောက် သွားရမယ် ၊ ဆရာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့ မလား... အဖော်ခေါ်ဦးမလား"

"မလိုပါဘူး... မောင်စိုးမြင့်ရာ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲ၊ အေးပါတယ်"

စိုးမြင့် မရှိတော့မှ ဆရာကိုစိန်ဘန်းသည် အိမ်ကို အသေအချာ စူးစမ်းသည်။ ။

အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်များ လေ့လာသည်။ ။

ခြံဝင်းကို ဆင်းကြည့်သည်။ ။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းထောင့် တစ်နေရာတွင် အစေခံ တန်းလျား လိုလို တိုက်ပျက်တစ်ခုရှိသည် ကို တွေ့ရ၏။ ။

ဆရာကိုစိန်ဘန်းသည် ထိုအိမ်သို့ ရောက်ကတည်းက သေဆုံးသွားသော ဦးစံဖော်နေခဲ့သည့် အခန်း၌ နေရာယူခဲ့သည်။ ။

ထိုအခန်းတွင်းကို လေ့လာသောအခါ သဲလွန်စ အချို့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ။

ထိုသဲလွန်စမှာ ဆံပင်ချည်ထွေးများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဦးစံဖော် ခုတင်ပေါ်မှာ အပုံလိုက် ကျနေသော ထိုဆံပင်ထွေးသည် အတော်ပင် နူးညံ့လှသည် ကို သတိ ထားမိ၍ အမှတ်မထင် သိမ်းထားလိုက်သည်။ ။

ကိုစိန်ဘန်းရောက်၍ တတိယနေ့၊ စိုးမြင့် ပျဉ်းမနားသွားပြီးနောက် ဒုတိယနေ့။ ထိုနေ့ညက မိုးအလွန် ရွာသည်။ ။

ဆရာကိုစိန်ဘန်းသည် ညဉ့်အတော်နက်သည် အထိ အိပ်မပျော်၊ မှေးကနဲ ပျော်မယ်ကြံကာ ရှိသေး သည်။ ။ နောက်ဖေးမှ ဝုန်းကနဲ အသံကြီးတစ်သံကို ကြားရ၍ အအိပ်ဆတ်သော ဆရာသည် ဖျတ်ခနဲ အိပ်ရာက ထလိုက်သည်။ ။

နောက်ဖေးဘက်ကို ပြေးထွက်ခဲ့ရာ အဝင်တံခါးဝတွင် ကားကားကြီးရပ်နေသော မဲမဲသဏ္ဌာန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ကိုစိန်ဘန်းမှာ ရုတ်တရက် ထွက်လာမှုကြောင့် ဘာ... လက်နက်မျှ မပါသည် ကို သတိရကာ တံခါးဝရှိ ထိုမဲမဲကြီးထံ ပြေးသွားပြီး တံခါးကို ဆွဲပိတ် လိုက်လေသည်။ ။

"ဒုန်း"

တံခါးပိတ်မိသည် နှင့် ချက်ချင်း ချက်ထိုးကာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ဓားရှည်တစ်လက်ကို ဆွဲယူခဲ့သည်။ ။

ချက်ချင်းပင် တံခါးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ မဲမဲကြီးမှာ တံခါးဝတွင် မရှိတော့ဘဲ သစ်ပင်ရိပ်များ ကြားမှ အစေခံတန်းလျားလိုလို တိုက်ပျက်ဘက် ထွက်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆရာကိုစိန်ဘန်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုသရဲတံခါးကို လက်ကားယားလုပ်နေစဉ် ဆရာက ရုတ်တရက်ဝင်၍ တံခါး ကို တအားဆွဲပိတ်လိုက်ရာ သရဲ၏ လက်မှ အမွေးစအနည်းငယ် တံခါးကြားတွင် ညှပ်ကျန်ခဲ့သည် ကို ဆရာ တွေ့လိုက်ရပြီး သူရထားသော ဦးစံဖော်အခန်းထဲမှ ဆံပင်ထွေးနှင့် တိုက်ကြည့်ရာ အတူတူဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရ သောကြောင့် ပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ...

စိုးမြင့် ပြန်ရောက်လာသောအခါ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ဆရာကို စိန်ဘန်းက ရှင်းပြလိုက်ရာ စိုးမြင့် မှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။

ဆရာက အေးဆေးစွာ နားဝင်အောင် ပြောပြ၏။

"မောင်စိုးမြင့် ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ၊ သရဲ တစ္ဆေလိုကောင်က မင်းတို့လို သစ်တော ဝန်ထောက်တွေကို လိုက်သတ်နေတာ"

"ဟုတ်ပါ့မလား ဆရာရဲ့ "

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မောင်စိုးမြင့်... လောကနီတိတရားဆိုတာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ယှဉ်တွဲဆက်စပ် တည်ရှိ နေတာကို ဆိုလိုတာပဲ၊ သဘာဝတရားရဲ့ အခြေအနေလိုက်ပြီး လေ့လာရင် လောကကြီးကို ကြိုမြင်တတ်ဖို့ ရှင်း ရှင်းလေးပါ၊ မယုံရင်ကြည့်နေ ဒီကိစ္စပြီးမြောက်သွားရင် တစ်ချက် ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်၊ သုံးချက်ပြတ် ဖြစ်စေရ မယ်"

"အင်း... ဆရာ ပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း တောခေါင်းတွေ တောအုပ်တွေ အလုပ်သမား တွေဘက် ဆင်းလေ့လာဦးမှ ပဲ"

ထိုနေ့မှ စ၍ စိုးမြင့်သည် တောအုပ်၊ တောခေါင်းများ ထံ အလည်အပတ်သွားသည် ။ စကားများများ ပြော သည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသည် ... လက်အောက်ငယ်သား တစ်ဦးချင်းစီကို အကဲခတ်သည် ။

ဆရာကိုစိန်ဘန်းသည် စိုးမြင့်နှင့် အမြဲလိုက်၍ သစ်တောဝင်းကြီးအတွင်း လှည့်ပတ်ခွင့်ရလေသည် ။

တစ်လကျော်ကျော်လောက်အထိ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် သစ်လုံးအမြောက်အမြား ခိုးမှုကြီး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပြန်ရာ စိုးမြင့်လည်း ပျဉ်းမနားအရေးပိုင်ဆီ သွားရပြန်သည် ။

ဒီတစ်ကြိမ်တွင် စိုးမြင့် မရှိခိုက်မှာ သရဲလို သတ္တဝါက ဝင်လာတတ်သောကြောင့် ၊ စိုးမြင့်သည် သူ့ လိုင်စင်နှင့် ကိုင်သော ခြောက်လုံးပြူးကို ဆရာကိုစိန်ဘန်းထံ အပ်ခဲ့လေ၏။

စိုးမြင့် ပျဉ်းမနားသွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပင် မိုးက အငြိုးကြီးစွာ ရွာလေသည် ။ မိုးနှောင်းမိုးဖြစ်၍ သွန်းချသလို ပြင်းထန်လှပြီး လေကြမ်းများ ပါ ပါ လာလေသည် ။

ထိုညမှာ ပင်...

ဆရာကိုစိန်ဘန်းသည် သတိကြီးစွာနှင့် မအိပ်မနေ စောင့်နေ၏။ သို့သော် ညဉ့်နက်သောအခါ အိပ်ချင် လာသောကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲဝင်၍ အိပ်ရန် ပြင်စဉ်...

အခန်းဝမှာ မားမားကြီးရပ်နေသော သတ္တဝါကြီးကို တွေ့လိုက်ရ

လေတော့သည်။ ။

"ကိုယ့်လူ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား အသက်စွန့်လိုက်ပါတော့"

မီးဖိုဆောင်အခန်းဆီမှ အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သော လူတစ်ယောက် ၏ အသံပါ ထွက်ပေါ်လာသည် ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ဆရာက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သတ္တဝါကြီးကိုသာ အကဲခတ် နေလေသည်။ ။

"သားကြီး အလုပ်စပေတော့"

အင်္ဂလိပ်လို နောက်မှ စေခိုင်းလိုက်သောအခါ၊ မဲမဲသတ္တဝါကြီးသည် ကိုစိန်ဘန်းအား ရှည်လျားသော လက်တံကြီးများ ဖြင့် လှမ်း၍ ပုတ်သ တ်လေတော့သည်။ ။

ကိုစိန်ဘန်း၏ သိုင်းပညာသည် ၊ ဤနေရာတွင် အလွန်အသုံးဝင် လေသည်။ ။

သတ္တဝါကြီး ဒေါသတကြီးပုတ်လိုက်သော လက်ရိုက်ပုတ်ချက်များ ကို ကိုစိန်ဘန်းက အသာကလေး ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ။

ကိုစိန်ဘန်းကို မထိလေ သတ္တဝါကြီးမှာ ဒေါသကြီးပြီး ဂီးဂီးဂါးဂါး အသံကြီးများ ဖြင့် ဒေါကြီးမောကြီး လိုက်လံ သတ်ပုတ်၏။

ကိုစိန်ဘန်းက ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း သူ အိပ်သော အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

"မိတ်ဆွေ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့ ... ခင်ဗျား ချောင်ပိတ်မိနေပါပြီ သေရတော့မှာ ပါ"

နောက်ဖေးဆောင်က လူက ပြောင်လှောင်သလို အော်ပြောနေသည်

ကိုစိန်ဘန်းမှာ ချောင်ပိတ်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။

ခြောက်လုံးပြုး ထားသည့် သူ့အခန်းထဲကို ရောက်အောင် ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ယခုတော့ ကိုစိန်ဘန်း လက်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြုး ရောက်ရှိနေလေပြီ။

"ဒိုင်း... ဒိုင်း"

ကိုစိန်ဘန်းသည် အခန်းတွင်းသို့ ဒေါသတကြီး ခြေကားယား လက်ကားယား ဝင်ရောက်လာသော သတ္တဝါကြီးကို ခြောက်လုံးပြုးဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်သည် ။

သတ္တဝါကြီးမှာ အခန်းဝတွင် ပျော့ခွေ၍ ကျသွားလေသည် ။

ထို့နောက် ကိုစိန်ဘန်းက အခန်းထဲမှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်ကာ နောက်ဖေးဆောင်သို့ ပြေးဝင်လိုက်သည် ။

နောက်ဖေးဆောင်မှ လူက အမှောင်တွင်းမှ နေ၍ ကိုစိန်ဘန်းအား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော် ပွဲက မရှည်လိုက်ပါ။

မကြာသော အချိန်အတွင်းမှာ ပင် ထိုလူသည် ကိုစိန်ဘန်း လက်ချက်နှင့် မှောက်လျက်လဲသွားလေတော့ သည် ။

ကိုစိန်ဘန်းက သတိမေ့နေသော ထိုလူကို နောက်ဖေးဆောင်မှ မီးအိမ်ရှိသော ဧည့်ခန်းသို့ ဆွဲယူလာခဲ့ ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူမှာ မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်၊ မျက်နှာဖြူ ဥရောပတိုက်သားလို လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည် ။

ထိုသူ သတိမရခင်မှာ ပင် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်ကြိုးတုတ်၍ အလယ်တိုင်မှာ ကပ်ချည်ထား လိုက်သည်။ ။

ထိုလူ သတိရလာသောအခါ ကိုစိန်ဘန်း အင်္ဂလိပ်လိုပင် မေးလိုက်၏။

"မင်း... ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် လူတွေ လိုက်သတ်နေရသလဲ"

ထိုလူသည် ကိုစိန်ဘန်းအား အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်ပြီးမှ ...

"ကျုပ်က ဒီအိမ်ရှင်တွေရဲ့ သား ဂျူးလူမျိုးပဲ၊ သစ်တောဝန်ထောက်တွေက ကျုပ်လုပ်ငန်းကို နှောင့် ယှက်လို့ သတ်ရတာပဲ"

"မင်းလုပ်ငန်းဆိုတာ ဘာလဲ"

"ကျုပ် လုပ်ငန်းက ဘိုးဘွားမိဘတွေ လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ သစ်အရောင်းအဝယ်"

ကိုစိန်ဘန်း သဘောပေါက်သွားလေပြီ။

သစ်တောဝန်ထမ်းငယ်သားအချို့ကို ငွေပေးပေါင်းပြီး သစ်ခိုးထုတ်ရာမှာ အနှောင့်အယှက်ပေးသော သစ်တောဝန်ထောက်များကို လူဝံ (ချန်ပန်ဆီ) ကြီးကို မွေးကာ သရဲတစ္ဆေနှင့် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် ခြောက်လှန့်သတ်ဖြတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"ဟို... အကောင်ကြီးက မင်း မွေးထားတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်.... သူ့ကို ကျုပ်ဘောနီယိုကျွန်းကတောင် ခေါ်လာရတာ၊ သူ့ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျွေးမွေးပြီး ကျုပ်ခိုင်းတာ လုပ်တတ်အောင် သွန်သင်ပေးထားခဲ့ပြီး၊ ကျုပ်ရဲ့ သစ်ခိုးထုတ်မှုတွေကို နှောင့်ယှက် တဲ့ သစ်တောဝန်ထောက်တွေကို သတ်ခိုင်းခဲ့တာ"

ဆရာကိုစိန်ဘန်းသည် မေးရင်းစစ်ရင်းမှ သစ်ခိုးမှုများကိုပါ ထုတ်ဖော်နိုင်လောက်သော အခြေအနေ ရောက်ပြီဖြစ်၍ နောက်နေ့တွင် ပျဉ်းမနားသို့သွားနေသော စိုးမြင့်အား သစ်သူခိုးကို မိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သရဲလည်း မရှိတော့ကြောင်း ကြေးနန်းရိုက်အမြန် အကြောင်းကြား၍ ခေါ်လိုက်လေသည်။ ။

စိုးမြင့်မှာ သူ့အထက်အရာရှိကိုပါ ခေါ်၍ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဖြစ်စဉ်အလုံးစုံကို သိရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာအားရကာ ဆရာကိုစိန်ဘန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိလေသည်။ ။

စိုးမြင့်၏ အထက်အရာရှိမှာ သစ်ခိုးထုတ်မှုကြီးများ နှင့် သစ်ခိုးဂိုဏ်းကို စွန့်စွန့်စားစား ခက်ခက်ခဲခဲ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အထက်မြန်မာပြည် သစ်တောမင်းကြီးမှ တစ်ဆင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဘုံဘေဘားမားသစ်တောမင်းကြီးချုပ်ထံ သတင်းပို့ အစီအရင်ခံလိုက်ရာ အဆိုပါသစ်တောမင်းကြီးချုပ်က ဆရာကိုစိန်ဘန်းအား များစွာချီးကျူးကာ စုံထောက်ကိုင် ဘာရက်တာ ပစ္စတိုတစ်လက်နှင့် ရွှေဒင်္ဂါး (၁၀၀၀) ဂုဏ်ပြုပေးအပ်သည်။ ။

ဆရာကိုစိန်ဘန်းက ဒုစရိုက်သမားများကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရာတွင် အသုံးပြုရန် လိုအပ်သည့် ပစ္စတို လက်နက်ကိုသာ လက်ခံပြီး၊ ရွှေဒင်္ဂါး (၁၀၀၀) ကိုကား လက်မခံခဲ့ပေ။ ။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာကိုစိန်ဘန်းမှာ တောင်ငူတွင် တစ်လခန့်သောင်တင်နေခဲ့ရလေသည်။ ။
